

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa T. H.
przeciwko B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 21 maja 2015 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa T.H. przeciwko B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, oddalił apelację powódki oraz orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem skarżącej w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisu prawnego wywołującego rozbieżności w orzecznictwie, tj. art. 151⁴ § 1 k.p. Powódka podniosła, że w odniesieniu do treści tego przepisu wskazać można dwie linie orzecznicze wskazujące na sposób interpretacji tego przepisu w zależności od ich korzystności dla pracowników na stanowiskach kierowniczych. Jako przykład linii orzeczniczej mniej korzystnej dla pracownika przytoczyła wyrok Sądu Najwyższego z 5 marca

2014 r., II PK 135/13, a jako przykłady bardziej względnej dla pracownika linii orzeczniczej wymieniła wyroki Sądu Najwyższego z: 8 marca 2011 r., II PK 221/10; 17 listopada 1981 r., I PR 92/81; 13 stycznia 2005 r., II PK 114/04.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Zauważyć należy, że podniesiona potrzeba wykładni ma charakter pozorny. W istocie rzeczy skarżąca kwestionuje ustalenie faktyczne w sprawie, zgodnie z którymi powódka w toku postępowania nie udowodniła, że świadczyła pracę

godzinach nadliczbowych. W związku z tym przedstawiona jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania potrzeba wykładni przepisów nie może być uznana za uzasadniającą przyjęcie skargi. Brak jest bowiem potrzeby wykładni wskazywanego przez skarżącą przepisu odnoszącego się do pracy pracowników zarządzających i kierowników wyodrębnionych komórek organizacyjnych w godzinach nadliczbowych, w świetle wskazanych wyżej ustaleń faktycznych.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.